

Državni zakonik

za

kraljevine in dežele v državnem zboru zastopane.

Kos LXV. — Izdan in razposlan dné 15. decembra 1889.

189.

Ukaz ministerstev za finance in za trgovino od 9. decembra 1889,

da se izpreminja izmera tarnih odbitkov za rudninska olja uvažana iz inozemstva.

V porazumu z udeleženi kraljevo-ogrskimi ministerstvi se izpreminjajo tarni stavki za rudninska olja tarifne številke XXI občne avstrijsko-ogrske colne tarife od 25. maja 1882, izpremenjene se zakonom od 21. maja 1887, tako le:

Tarifna št. 119,	{ 20 v sodih 16 v zabojih ali koših s pločevinskimi posodami, steklenicami ali vrči, 7 v karnistrah, steklenicah in vrčih.
sirova itd.	
a) težka itd.	
b) lahka itd.	

Tarifna št. 120,	{ 15 v sodih pri kosmati teži nad 300 kilogramov na sod, 18 v sodih po in izpod 300 kilogramov, kosmato, na sod, drugače spravljena kakor pri številki 119.
sirova ito.	

Tarifna št. 121, prečiščena ali na pol prečiščena:

a) težka, nad 880 stop-njev gosta, temna itd.	{
16 v sodih, drugače kakor pri številki 119,
b) težka, nad 880 stop-njev gosta, rumena itd.	
c) lahka itd. kakor pri številki 120.	

Ta ukaz zadobode moč tisti dan, ko se priznani colnim uradom.

Dunajewski s. r.

Bacquehem s. r.

190.

Ukaz trgovinskega ministerstva od 9. decembra 1889,

s katerim se izpreminja začasni plovstveni in porečno-policijski red za Donavo reko od 31. avgusta 1874 (Drž. zak. št. 122) v § 21. določil za donavski vodotok dunajski.

V porazumu z ministerstvom notranjih stvari izpreminja se §. 21, določil za donavski vodotok

dunajski, katera so obsežena pod B III v II. oddelku ukaza trgovskega ministerstva od 31. avgusta 1874 (Drž. zak. št. 122), o začasnem plovstvenem in porečno-policijskem redu za Donavo reko, tako da naj ta paragraf slóve:

§. 21. Ko začne led iti po reki Donavi poleg Dunaja, ali če pade voda na vodomeru plavnih vrat v Nussdorfu na 1·15 metra pod ničlo, denejo se plavna vrata počez poleg ustja donavskega vodotóka dunajskega pri Nussdorfu, in tako se zapre uvoz v vodotok nizdoli. Plovila, katera hočejo navzgor v vodotok, smejo od tega časa počenši uvažati samo če jim dovoli porečno oblastvo (c. kr. dolnje-avstrijsko namestništvo).

Čim so plavna vrata, ko nastopijo zimski dogodki, vtaknena, smejo se — razen rešnjih čolnov in ribiškega posodja — samo ona plovila in plavajoče zgradbe puščati ali za prezimovanje staviti v donavskem vodotoku dunajskem, za katere se je zadobilo posebno dovoljenje porečnega oblastva (c. kr. dolnje-avstrijskega namestništva).

Sosebno smejo plovila po 32 metrov in več dolga prezimovati samo v kosu vodotoka od mostú priv. avstrijsko-ogrske državno-železniške družbe navzdol.

Ta ukaz zadobode moč tisti dan, ko se razglasi.

Bacquehem s. r.

191.

Ukaz ministerstva notranjih stvari od 12. decembra 1889,

o zdravilski odredbini za leto 1890.

Dné 1. januarja 1890 zadobode moč zdravilska odredbina (taksa), ki je prišla pod naslovom: „Zdravilska odredbina za leto 1890 k VII. izdavi avstrijske farmakopeje“ na svetlo v založbi c. kr. dvorne in državne tiskarne.

Ukaz ministerstva notranjih stvari od 28. novembra 1885 (Drž. zak. št. 167) o zdravilski odredbini, razkrepí se dné 1. januarja 1890, in na njegovo mesto naj pridejo naslednja določila:

§. 1.

Vsi lekarniki (apotekarji) brez izjeme, potem zdravniki in ranocelniki oziroma živinozdravniki, kateri imajo pravico imeti domačo lekarno, dolžni so natanko držati se zdravilske odredbine, ki zadobode moč dné 1. januarja 1890, ter omisliti si je vsak po en tiskan primerek.

§. 2.

Lekarniki, in pa zdravniki in ranocelniki se morajo natanko ravnati po „Občnih določilih in pravilih“, podanih v uvodu VII. izdave avstrijske farmakopeje ter razglašeni z ukazom ministerstva notranjih stvari od 1. julija 1889 (Drž. zak. št. 107), in pa naslednjih določilih.

§. 3.

Tista zdravila, za katera veljajo gledé njih od-dajanja posebna utesnjujoča ukazila, in katera so — kolikor spadajo med lekarska, — v ti zdravilski odredbini kakor tudi v farmakopeji poočítена s posebno očividnimi (debelimi) pismeni in vrhu tega sestavljena v razpredelnici IV. farmakopeje, smejo lekarniki dajati samo, ako se jim prinese reden zapis v to upravičenega zdravnika, ranocelnika ali živinozdravnika.

Po ukazu ministerstva notranjih stvari od 1. avgusta 1884 (Drž. zak. št. 131), ne spadajo sem: karbolna kislina, cinkova in bakrena galica (vitrijol), kolikor se té tvarine ne rabijo za zdravila nego samo za razkužila; a v tem slučaju je treba táko rabljenje propisati z oznamenilom: „Za razkuževanje“, in to razločno poočítiti na znamki (signaturi) posode, in pa kloroform v zmesi, namenjeni „Za vnanjo rabo“; a v ti zmesi ne sme biti kloroforma nad 20 odstotkov celokupne zmesi.

§. 4.

Ob nareji in oddaji zdravil držati se je v vseh stvaréh natanko navodil zdravnikovega zapisa (recepta).

Recepti, v katerih se gré čez največinske jemljaje (doze) zdravil, poyedane v razpredelnici III. avstrijske farmakopeje izdane leta 1889, smejo se odpravljati (dispenzovati), kakor je zapisano, samo tedaj, če je zdravnik težni količini pristavil klicaj (!).

Vrhu tega se veleva, da naj zdravnik težne količine v receptu zapisanih zdravil z ozirom na tista zdravila, ki so navedena v razpredelnici največinskih jemljajev, natanko pové ne samo s številkami, nego tudi s pismeni.

§. 5.

Recept bodi po vseh delih razločno in dobro čitno pisan. Na recepte, ki so pisani nečitno (nebralno), ali lekarniku niso popolnoma umevni, ne smé se dajati nikako zdravilo, predno se je dobilo pojasnilo od zapisujočega zdravnika.

Vsakemu receptu naj pristavi imé in pa stanovališče stranke, kateri je namenjeno zapisano zdravilo, zdravnik sam ali pa, če se to ni storilo, lekarnik.

§. 6.

Po enem receptu smé se káko zdravilo zopet dajati samo za tisto stranko, ki je pisana na njem.

Ako se je po pravici bati, da bi se ne zlorabilo káko zdravilo, naj zapisujoči zdravnik dotičnemu receptu pripiše pristavek: „*ne repetatur*“; in lekarniku je prepovedano po receptih s takim pristavkom zopet dajati zdravilo.

§. 7.

Dajati zdravila na prepisane recepte in prepisavati recepte v lekarnah je prepovedano; razen ko bi poslednje zahtevale posebne okolnosti, n. pr. ker se zdravilo daje ob troških javnih zalogov, ljudomilih zavodov, društev t. t.; todà v tem slučaju mora biti izrecno povedano na prepisu samem, zakaj je bil napravljen, in to potrjeno z lekarnikovim podpisom.

§. 8.

Recepte sè zabeležkom „*cito*“ ali „*statim*“ je odpraviti kar najhitreje moči.

§. 9.

Recepti s pristavkom „*secundum meam praescriptionem*“ ali s káko drugo opomnjo, s katero se namigava na káko skrivno porazumljenje ali na kak dogovor lekarnika sè zdravnikom, kar je prepovedano v vseh razmerah zdravnika do lekarnika, ne smejo se odpravljati v lekarnah.

Zdravnikom se prepoveduje, take izraze ali opomnje rabiti v svojih receptih.

§. 10.

Pri oddaji zdravil na račun javnih zalogov, ljudomilih zavodov, bolniških blagajnic i. t. in pa za neimovite ljudi, dalje ako to posebe zahtevajo stranke, rabiti in zaračunjati je samo tiste posode (shrambe), katere so v odredbini navedene za najcenejše.

Isto bodi, ako je zaradi neimovitosti zdravila potrebnega človeka, zdravnik receptu pristavil opomnjo: „*fiat expeditio simplex*“.

§. 11.

Pri zdravilskih stvaréh, katerim je postavljena samo ena cena, veljá ta cena za vsako oddano množino, dočim se pri stvaréh z dvojno ali trojno postavljeno ceno ustanovljene znižane cene uporabljajo pri oddaji večjih težnih množin.

Todà če se pomnoživši odredbinsko ceno manjše težne množine prestopi za večjo množino postavljena znižana cena, uporablja se poslednja cena.

§. 12.

Ako se pri cenjenji (taksovanji) najde cena izpod enim krajcarjem, sme se zaračunjati cel krajcar, in takisto se smé, če se pri cenjenji za kako zdravilsko stvar poleg enega ali več krajcarjev podá tudi krajcarjev drobec, ta drobec računiti za cel krajcar.

§. 13.

Za „*Aqua communis*“ vsake množine se sme, razen ko bi se ta voda rabila za dekokte ali nalivke, zaračunjati en krajcar.

§. 14.

Ako zdravnik ni povedal v receptu težne množine kake indiferentne sestavine, ali če je v napravo uporabljene zdravilske oblike potreba kake v receptu ne navedene indiferentne primesi, treba je pri cenjenji porabljenjo množino indiferentne sestavine ali primesi poodčititi na receptu.

Za izračunjanje zdravil, zapisanih po kapljah, naj velja naslednje:

Pri mastnih in pa pri težkih hlipnih (etrovih) oljih, pri tinkturah, izrženih rudninskih kislinah in vodenih tekočinah sploh se računi 20 kapelj, pri drugih hlipovih (etrovih) oljih, pri octovem hlipu, hlipovem vinskem cvetu in kloroformu 25 kapelj, pri čistem hlipu 50 kapelj za en gram.

§. 15.

Na vsakem receptu, po katerem se v kaki javni ali domači lekarni napravljajo in oddajejo zdravila, zapisati je razločno pred odpravo iznos odredbine z brojkami, ter tudi posebe razložiti po tvarinah, po delu in po shrambah (posodah, škatljah i. t.).

V javnih lekarnah naj tisti, ki je cénil (taksoval) zdravilo, poočiti na receptu poleg cene tudi leto in dan ter firmo lekarne ter podpiše svoje ime; a tisti, ki je oddal zdravilo, naj vselej na signaturi (znamki) pristavi leto in dan oddaje ter podpiše svoje ime.

Iste zabeležke je vselej namestiti na receptu, oziroma na signaturi, ako se je zdravilo zopet oddalo po istem receptu.

§. 16.

Dovoljeno je zdravila dajati pod odredbino; a v takem slučaju je treba na receptu zapisati ceno po odredbini in pa prostovoljno znižani iznos.

Toda tudi zdravila, pod odredbino oddana, morajo biti prav tako neoporečno dobra, kakor je propisano v farmakopeji, tudi se ne smé morebiti menj dati po teži.

Tudi v ročni prodaji se ne smejo cene zdravil nikdar računiti više, nego po stavkih zdravilske odredbine.

§. 17.

Odmerjajoč stavke cene onim zdravilom, katerih ni v farmakopeji, naj politična oblastva v slučajih, kateri jim pridejo v razsodbo, ravnajo po istih načelih, po katerih se odmerja odredbina za zdravila, obsežena v farmakopeji; ta načela so besedoma priložena zdravilski odredbini za leto 1890.

§. 18.

Pijavke naj se ne zmatrajo za zdravila. Vendar so lekarniki dolžni, imeti jih v dobrem stanju v zalogi.

Prodajna cena njihova se ustanavlja za lekarne na 10 krajcarjev. Za računodavce, kateri dajo zdravila ob troških javnih zalogov, ta cena ne pripušča nikakega odstotnega odbitka pri povračilu.

§. 19.

Cene v farmakopejo vzprijetih obvezil so obsežena v posebni odredbini, v prilogi k zdravilski odredbini; tudi obvezila ne trpé odstotnega odbitka.

§. 20.

Zdravniki in ranocelniki, kateri so upravičeni ali dolžni imevati domačo lekarno ali zasilno pripravo (Ukaz ministerstva notranjih stvari od 26. decembra 1882, Drž. zak. št. 182), dolžni so kemične in farmacevtične (enovite in sestavljene) preparate, in pa druge zdravilske priprave potrebne za napravo in opremo svojih domačih lekaren in zasilnih priprav, samo in edino dobivati iz kake najbližnjih lekaren ter o takem dobivanji izkazavati se s posebno prejemno knjigo, v kateri je natanko povedati ime in težo zdravil in pa čas dobave ter potrditi s podpisom lekarnikovega imena.

Pri tem je znižavanje cene prepuščeno vzajemnem dogovoru.

§. 21.

Za živinska zdravila velja odredbina, posebe ustanovljena zanja.

Za recepturna dela in za posode dopušča se pri živinskih zdravilih uporabljati isto odredbino, kakor pri zdravilih za človeško rabo.

§. 22.

Vsak prestopok zgornjih ukazil kaznuje se, kolikor se nanj ne uporabljajo določila občnega kazenskega zakona, z globami do 100 goldinarjev, ali sè zaporom do 14 dni. (Ministerstven ukaz od 30. septembra 1857, Drž. zak. št. 198).

§. 23.

Drugi kaki propisi, dani razen teh določil, o dobivanji, imevanji in prodajanji zdravilskega blaga in zdravil, ostanejo v moči in veljavi.

192.

Razglas finančnega ministerstva od 12. decembra 1889,

o tarifovanji iz bronca itd. narejenih, z okrasami
opravljenih zvonov, nad 5 kilogramov težkih.

V besedi iskalnici „Glocken“ (zvonovi) na strani 124. uradnega abecednega blagovnega imenika, *alinei* 7, obseženo določilo, da je namizne zvonce i. t. (torej male zvončke) iz bronca itd., lično delane (okrašene) itd. po tarifni št. 280 zacolovati s colom po 50 gl. od 100 kilogramov, pojasnjuje se nasproti določilu v *alinei* 6. omenjene iskalnice porazumno s c. kr. trgovinskim ministerstvom in udeleženi kraljevo-ogrskimi ministerstvi takó, da

naj se okrašeni zvonovi iz bronca itd. v posamni teži nad 5 kilogramov ne odpravljajo po tarifni št. 280, nego kakor kovinsko blago, lično, tarifne številke 279 po 20 gl. od 100 kilogramov.

Ta težna meja naj velja samo in edino za zvonove in se nikakor ne uporablja na druge stvari iz neplemenitih kovin, katere po svojem podelanji spadajo v vrsto najličnejšega kovinskega blaga (tarifna št. 280).

Ail zvonove iz bronca itd. nad 5 kilogramov težke, kateri po svojem drugačnem obdelanji (nego samem okrašenji), n. pr. ker so zaniklani, spadajo pod tarifno št. 280, zacolovati je po ti tarifni številki.

Dunajewski s. r.

Državni zakonik

za

kraljevine in dežele v državnem zboru zastopane

bode v zalogi c. kr. dvorne in državne tiskarnice na Dunaji, I. okr., Singerstrasse št. 26, tudi leta 1890 izhajal v nemškem, laškem, češkem, poljskem, rusinskem, slovenskem, hrvatskem in romanskem jeziku.

Naročnina za celi letnik 1890 Državnega zakonika v vsaki teh osem izdatab iznaša za en eksemplar — bodi da se hodi po-nj ali da se poštnine prosto pošilja — do konca junija 1890 **2 gld. 50 kr.**, a počenshi od 1. julija 1890 nastopi povišana naročnina po **3 gl.**

Posamezni letniki nemške izdatbe dobivajo se počenshi od leta 1890 :

Letnik 1849 za	2 gl. 10 kr.	Letnik 1871 za	2 gl. — kr.
„ 1850 „	5 „ 25 „	„ 1872 „	3 „ 20 „
„ 1851 „	1 „ 30 „	„ 1873 „	3 „ 30 „
„ 1852 „	2 „ 60 „	„ 1874 „	2 „ 30 „
„ 1853 „	3 „ 15 „	„ 1875 „	2 „ — „
„ 1856 „	2 „ 45 „	„ 1876 „	1 „ 50 „
„ 1857 „	2 „ 85 „	„ 1877 „	1 „ — „
„ 1858 „	2 „ 40 „	„ 1878 „	2 „ 30 „
„ 1859 „	2 „ — „	„ 1879 „	2 „ 30 „
„ 1860 „	1 „ 70 „	„ 1880 „	2 „ 20 „
„ 1861 „	1 „ 50 „	„ 1881 „	2 „ 20 „
„ 1862 „	1 „ 40 „	„ 1882 „	3 „ — „
„ 1863 „	1 „ 40 „	„ 1883 „	2 „ 50 „
„ 1864 „	1 „ 40 „	„ 1884 „	2 „ 50 „
„ 1865 „	2 „ — „	„ 1885 „	1 „ 80 „
„ 1866 „	2 „ 20 „	„ 1886 „	2 „ 30 „
„ 1867 „	2 „ — „	„ 1887 „	2 „ 50 „
„ 1868 „	2 „ — „	„ 1888 „	4 „ 20 „
„ 1869 „	3 „ — „	„ 1889 „	3 „ 30 „
„ 1870 „	1 „ 40 „		

Letniki 1870 do vštrevno 1890 ostalih 7 jezikov so na prodaj po tisti ceni, kakor nemška izdatba.

NB. Za Državnega zakonika liste, ki naročniku celo niso došli ali ki so mu nedostatno došli, treba se je zadnji čas v štirih tednih pooglašati.

Kadar poteče ta rok, bodo se državne zakonika listi izročevali samo za plačilo prodajne cene ($\frac{1}{4}$ pole = 2 stranema po 1 kr.).

Od letnikov 1849 do vštrevši 1889, izimši sedaj pošla letnika 1854 in 1855, moči je vsak posamezen kos nemške, in od leta 1870 počenshi vsak kos izdave v osmih jezicih dobiti za prodajno ceno ($\frac{1}{4}$ pole = 2 stranema po 1 kr.); a od letnikov 1854 in 1855 moči je posamezne kose samo dokler niso pošli, za omenjeno prodajno ceno prejeti iz zaloge c. kr. dvorne in državne tiskarne.

V letu 1890 dopolnita se tudi letnika 1854 in 1855 nemške izdave Državnega zakonika.